

Jel 22,16-17: 16 Én, Jézus, küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen nektek a gyülekezetek előtt. **Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag.** 17 A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön! **Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!**

Megérkezett Szenteste varázsa. Olyan számunkra, mint amikor a családi albumban visszalapoz a kéz **a kezdeteket felidéző első családi fotóra**. Amin ott van Ő. Ott ragyog a törékenyen is tökéletes pólyalakó. És körülötte mindenki tágra nyílt, fürkésző tekintettel csodálja. A hozzánk érkezőt. Abban a pillanatfelvételen ott sűrűsödik minden már megélt szépség és fájdalom is. Amikor még nem sejtettük, hogy milyen lesz a közös jövő Vele? Ezt az első képet nézegetve felidéződik az a kanyargós, együtt megtett út.

(Az első kép olyan, akár a legtöbb Szentesti kép, amit a lelkünkben őrzünk. Ki ki felfedezheti egykori s mai önmagát a megígért és megérkezett Jézussal. Aki azért érkezett, hogy szabadulást hozzon saját életünk és korunk kelepceiből. Ezen az első klasszikus képen idő és hely szerint Augusztus alatt, betlehem ege alatt, ám számunkra a sötétben integető gyantaszagú ágak alatt a csillagszórók varázsában is. Megjött. Hogy feltárja, leleplezze az árnyak között is fényeskedő útját. És mellénk szegődve a legnagyobb szükség idején is kitartson mellettünk.)

Fedezd fel ebben az első evangéliumi képben magad és a rád bízottakat. Ahol ott ragyog Ő, Jézus, aki fényt vet Máriára, Józsefre, a közelből érkező pásztorokra és a távolból csillag vezette bölcsekre, hogy aztán fényt derítsen ránk is. Hogy soha többé ne legyen olyan sötét az éjszakánk mint Őelőtte. Mindig megéri visszalapozni az első közös képre, ami benned él. Róla - veled. Róla – velünk.

Egy bátor lépéssel, egy hétmérföldessel azonban ma sokkal tovább mehetünk. Betlehemtől a patmoszi látóig, aki szeretettől izzó arcát is látja és láttatja Jézusnak, a szenvedések között is biztatást hozónak. Akinek így olvassuk:

„feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja;... és tekintete olyan volt, mint amikor a nap teljes erejével ragyog.” Jel 1,14.16.

Amikor ma Bibliánk utolsó könyve az Apokalipszis utolsó lapjára átlapozunk az ott talált képet illesszük gondosan annak az elsőnek a hátoldalára. Mert összetartoznak. Így lesz minden szükségünket és kívánságlistánkat átfogó ez a 22-es karácsonyi képes üdvözlő. Mert ugyanaz az angyal, aki a betlehemi születésről hírt adott, bizonyosságot tesz patmoszon Jánosnak és a hét gyülekezetnek, nekünk is itt a Fasorban. Hogy együtt halljuk ezt a különleges, utolsó oldalról feltároló bizonyosságot a gyülekezet közösségében. Ha nem hallanánk elsőre, háromszor is türelemmel szölongat, mint patmoszi Jánost...

„Jöjj! Jöjj! Jöjjetek”... és nyerjetelek erőt, és hallván halljátok a jóhírt! Hogy ki ne apadjon a szeretetnek és a reménynek a forrása a szívekben 2022 karácsonyán.

Aki szól: Jézus.

Azt mondja: **Én Jézus – Én vagyok.** A karácsonyfa fényes ágai közül ugyanaz a hang szól mint egykor a lángok között is élőzöld csipkebokorból. **A Vagyok.** Az örök vagyok – a kiapadhatatlan. A testi-lelki szomjat oltó. Aki 2022-ben, amikor a túlévelű fák tövében a bucsai mézszárlás brutalitása vagy a nyári aszály földhasadécai okán rémálmaink lennének, azt mondja „jöjj, jöjj közelebb!” - mert veled vagyok, ott ahol miattad, Ember, már nem lenne értelmes a folytatás, a küzdelem. De én vagyok. Igaz ember és örök Isten. Nézd:

Én vagyok a Dávid gyökere és új hajtása... És a fényes hajnalcsillag.

Szeretett Szentesti Gyülekezet! Testvéreim az Úrban! Szentesti hátoldali képünknek ez ahajtás és a fénylő csillag hozza létre a tágasságát és a mélységét.

Ha lefelé tekintesz: a kép előterében láthatod. Ő a földből eredő, a kopár, kifosztott földből életre zsendülő. A legyalult tönkből éledő új hajtás. Amiből a múlt rémes mozdulatai ellenére csak úgy áramlik az élet – kéretlen tökéletességgel. Ahogy az agg Isai oldalából – az ígélet szerint - egy egész család bontja leveleit, ágait, és Dávidon át az a családfa a magasban hordozza a királyok királyát, akit Mária szült. Ez a lentől felfelé vezető út is hozzá vezet.

Ha felfelé tekintesz: Ő a magasból érkező. A jel, mely megtöri az éjszaka, a kozmosz kormos katlanjának mindent elnyelő erejét. A szép hajnalcsillag, megelőzve a napfelkeltét, Ő már ott ragyog. És amikor újra alábukik a Nap a horizonton, továbbra is ott ragyog és hirdeti: győz a küldött, akit a sötét nem nyelhet el, már örök fényünk Ő. A karácsonyi zöld ágra vetülő kereszt is hordozza ezt a fényt. Vele a kereszt sem rettent többé!

*A leszből voltba csak a van visz át:
át kell lépni a halál kapuját.*

Szabó T. Anna a Decemberi fény című versében így folytatja:

*„Roskad a szív a hiánya alatt
a testen túlra nem érnek szavak,
de ez a fény már belénk költözött –
ragyog, ragyog a mélységek fölött. „*

(Szabó T. Anna: Decemberi fény részlet)

Szenteste vándoraként a karácsonyfa alá kucorodva szülessen meg benned is ez a Jézussal érkező fényesség. Ha elbizonytalanodnál is, engedd, hogy visszhangozzon benned. Jöjj! Jöjj közelebb! Hallod-e? Szomjazod-e? Akarod-e?

A közös első és hátoldali képpel, járjon át Jézussal a gyógyulás fájának gyökereiből eredő forrás, mely minden szomjunkat oltóan forrásozik. Ámen.

IMA:

Urunk, add hogy a Szentesti jelenésben meglegljük saját magunk és jövőnket. Hogy hittal tudjuk megragadni, amit angyalok, csodák, jelek és Lelked által ma is végzel közöttünk. Add, hogy felismerjük Jézusban felemelsz minket és elvezetsz az élet forrásához, amely a szabadulás és gyógyulás fájából ered. Add, hogy gyermeki bizalommal egy családként reménykedjünk benned! Ámen